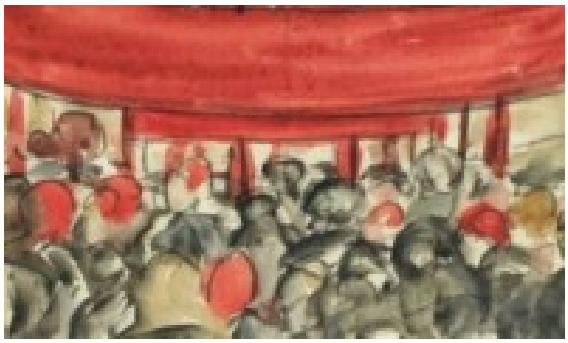
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Συσπείρωση των πρωτοπόρων δυνάμεων

Αντώνης Δραγανίγος

Με ποια γραμμή η μαχόμενη και ειδικά η αντικαπιταλιστική και επαναστατική Αριστερά θα παρέμβει το επόμενο διάστημα; Η πάλη για τα δικαιώματα των εργαζομένων, για την ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής και του συνολικού πλαισίου μνημονιακών δεσμεύσεων, ΕΕ και κεφαλαίου, απαιτεί αντικαπιταλιστική ανατρεπτική τακτική πέρα από την ψευτοαντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ.

Οι αντιθέσεις υπονομεύουν την αστική σταθεροποίηση

Οι αγώνες που ήδη εκδηλώνονται, έστω και σε αδύνατο ακόμα βαθμό, υπογραμμίζουν πως παρά τον αρνητικό συσχετισμό που αποτυπώθηκε στις βουλευτικές εκλογές του Ιούλη, το σύστημα δεν έχει σταθεροποιηθεί οριστικά, ούτε το κίνημα έχει δεχθεί «στρατηγική ήττα». Βεβαίως, το αστικό πολιτικό σύστημα πραγματοποίησε ένα σημαντικό βήμα για τη σχετική σταθεροποίησή του, με την ανάδειξη ενός νέου αστικού διπολισμού. Σε σημαντικά τμήματα των εργαζόμενων ενισχύθηκε η αίσθηση ότι δεν υπάρχει «εναλλακτική», οι «μειωμένες προσδοκίες», η λογική του «μικρότερου κακού».

Ωστόσο, η καπιταλιστική κρίση και οι αντιθέσεις υπονομεύουν διαρκώς την όποια προοπτική σταθεροποίησης. Η Ελλάδα βρίσκεται δεμένη στις ασφυκτικές ευρωμνημονιακές υποχρεώσεις και στην εξυπηρέτηση του άδικου δημόσιου χρέους. Οι ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και οι αστικοί ανταγωνισμοί φτιάχνουν ένα πυρωμένο έδαφος. Σε αυτό το έδαφος, και παρά την υποχώρηση του κινήματος και τον άθλιο ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, οι δυνατότητες αντίστασης είναι σημαντικές, όπως άλλωστε ήδη έχει φανεί.

Το ζήτημα λοιπόν που μπαίνει στην ημερήσια διάταξη είναι η ανασυγκρότηση του κινήματος

και της αριστεράς και ειδικά της αντικαπιταλιστικής αριστεράς ώστε να δημιουργηθούν προϋποθέσεις εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης. Παίρνοντας υπόψη την εμπειρία των χρόνων της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, βαθαίνοντας στις αιτίες που διαμόρφωσν την ρεφορμιστική ηγεμονία, πάντα σε άρρηκτη σχέση με το κίνημα και τους αγώνες, οφείλουμε να ανιχνεύσουμε τους δρόμους της αντίστασης στην λαίλαπα της επίθεσης της κυβέρνησης της ΝΔ, της ΕΕ και του κεφαλαίου, αλλά και της σύγκρουσης με τη συναινετική και αστική αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να αλλάξει ο συσχετισμός δυνάμεων σε κατεύθυνση αριστερή αντικαπιταλιστική και όχι προς μια νέα κοινοβουλευτική εναλλαγή εντός κυρίαρχου πλαισίου.

Το ζήτημα λοιπόν που μπαίνει στην ημερήσια διάταξη είναι η ανασυγκρότηση του κινήματος και της αριστεράς και ειδικά της αντικαπιταλιστικής αριστεράς ώστε να δημιουργηθούν προϋποθέσεις εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης. Παίρνοντας υπόψη την εμπειρία των χρόνων της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, βαθαίνοντας στις αιτίες που διαμόρφωσν την ρεφορμιστική ηγεμονία, πάντα σε άρρηκτη σχέση με το κίνημα και τους αγώνες, οφείλουμε να ανιχνεύσουμε τους δρόμους της αντίστασης στην λαίλαπα της επίθεσης της κυβέρνησης της ΝΔ, της ΕΕ και του κεφαλαίου, αλλά και της σύγκρουσης με τη συναινετική και αστική αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να αλλάξει ο συσχετισμός δυνάμεων σε κατεύθυνση αριστερή αντικαπιταλιστική και όχι προς μια νέα κοινοβουλευτική εναλλαγή εντός κυρίαρχου πλαισίου.

> Ένα αναπτυσσόμενο σύγχρονο κομμουνιστικό ρεύμα που επικοινωνεί με πρωτοπόρες τάσεις μέσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία, μπορεί να εμπνέει στους σημερινούς αγώνες

Η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει και κλιμακώνει ποιοτικά την επίθεση στα λαϊκά στρώματα. Επιταχύνει τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις (πολυνομοσχέδιο, ιδιωτικοποιήσεις, ασφαλιστικό). Επιδιώκει να οικοδομήσει συμμαχίες και προϋποθέσεις ανοχής κυρίως από τμήμα των μικρών και μεσαίων στρωμάτων (μείωση του ΕΝΦΙΑ, εξαγγελίες για φόρους κλπ). Προωθεί μια αντιδραστική, σκοταδιστική αντικομμουνιστική ιδεολογική και αξιακή αντεπίθεση. Συνολικά επιδιώκει να αναδειχθεί σε βάθος χρόνου σε ηγετική δύναμη στο αστικό πολιτικό σύστημα.
Για τους λόγους αυτούς το μέτωπο απέναντι στη ΝΔ και την πολιτική της πρέπει να είναι διαρκές και βαθύ, να κινείται σε λογική ανατροπής της πολιτικής αυτής.

Ο ΣΥΡΙΖΑ από την άλλη ολοκληρώνει την αστική του μετάλλαξη με την μετατροπή του σε ένα κλασικό «σοσιαλφιλελεύθερο κόμμα». Έχει αναδειχθεί στον δεύτερο πυλώνα του αστικού διπολισμού, με στήριξη στην πολιτική της αστικής τάξης αλλά και με παράλληλη προσπάθεια να ηγεμονεύει στην Αριστερά και να καθορίσει τους όρους και τα όρια της αντιπολίτευσης στην κατεύθυνση της «εποικοδομητικής» αντιπολίτευσης. Ουσιαστικά πρόκειται για μια αντιπολίτευση που δεν θίγει την ουσία του «προγράμματος προσαρμογής», που ο ίδιος υπέγραψε και τις δεσμεύσεις απέναντι στους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς που ο ίδιος ανέλαβε.

Αντίθετα με αυτή την λογική το εργατικό και λαϊκό κίνημα και οι μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς παλεύουν για την υπεράσπιση και βελτίωση της ζωής των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων και των δικαιωμάτων τους. Για την ανατροπή της αντεργατικής-αντιλαϊκής επίθεσης της κυβέρνησης της ΝΔ, του προγράμματος της διαρκούς επιτροπείας και της πολεμικής απειλής. Τη συνολική αντιπαράθεση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και της ΕΕ, και του αστικού πολιτικού τους συστήματος.

Το πολιτικό μας μέτωπο στρέφεται ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ αλλά και τον αστικό διπολισμό συνολικά. Πάλη ενάντια στον «διπολισμό» δεν σημαίνει ούτε ότι δεν στρέφουμε πρώτα και κύρια το μέτωπό μας απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ, ούτε ότι απλά «βρίζουμε τον ΣΥΡΙΖΑ» (όπως λένε ορισμένες δυνάμεις). Στην ουσία, μπροστά μας μπαίνει η ανάγκη οργάνωσης ενός νέου ανώτερου σε περιεχόμενο και μορφές κύκλου αγώνων του μαζικού κινήματος, η ανάγκη στόχων με βάση τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα που σπάνε τα όρια της αστικής πολιτικής και των συμφωνημένων «στόχων» της επιτροπείας και του κεφαλαίου, σύνδεσης με την συνολική αντικαπιταλιστική πολιτική προοπτική, ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού λαϊκού κινήματος και στρατηγικού επανεξοπλισμού της μαχόμενης αριστεράς.

Πάνω σε αυτή την θετική βάση, που υπερβαίνει στην πράξη τα όρια της ψευτοαντιπολίτευσης του ΣΥΡΙΖΑ, πρέπει να αναπτύσσεται η διαπάλη με τον ΣΥΡΙΖΑ, την πολιτική του και τις οργανωμένες πολιτικές και συνδικαλιστικές του εκφράσεις ώστε ο κόσμος που μπαίνει στην μάχη να αποσπάται απ΄ την πολιτική του.

Παλεύουμε σε όλα τα μέτωπα. Παίρνουμε δραστήριες πρωτοβουλίες για την ανάπτυξη του αντιπολεμικού κινήματος, με άμεσο ζήτημα τις εξελίξεις στην Συρία. Αναβαθμίζουμε την πάλη για τα δημοκρατικά δικαιώματα του λαού και της νεολαίας. Αντιμετωπίζουμε την μάχη για την προστασία του περιβάλλοντος με όλη την σοβαρότητα και το αντικαπιταλιστικό του βάθος, καθώς πλέον η «επενδυτική» πολιτική της κυβέρνησης σφραγίζεται από το δόγμα

«γη και ύδωρ στο κεφάλαιο»!

Αναπτύσσουμε τον αξιακό ιδεολογικό αγώνα ενάντια στον σκοταδισμό, τον εθνικισμό, τον νεοσυντηρητικό μεσαίωνα του «Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια», της «αριστείας», του ρατσισμού και του αντικομμουνισμού.

Όμως για να γίνουν τα παραπάνω χρειάζεται ένα ρεύμα αναγέννησης και αντεπίθεσης, ένα ρεύμα μάχιμης ανασυγκρότησης σε όλα τα επίπεδα: Της κομμουνιστικής πρωτοπορίας, του αντικαπιταλιστικού μετώπου και του εργατικού και λαϊκού κινήματος! Σε αυτή την υπόθεση στρατεύεται το ΝΑΡ.

Η υπόθεση του κομμουνισμού, της ανασυγκρότησης του ΝΑΡ και της νΚΑ για την συμβολή τους στην συγκρότηση του κομμουνιστικού φορέα και ενός αντίστοιχου ρεύματος στη νεολαία δεν αποτελεί ιδεολογική εμμονή, αλλά κρίσιμο συμπέρασμα της προηγούμενης πολιτικής περιόδου και αποφασιστική προϋπόθεση για την αλλαγή των συσχετισμών στην επόμενη.

Η βαθιά και ολόπλευρη οικονομική, πολιτική, οικολογική, πολιτιστική κρίση του καπιταλισμού θέτουν το καθήκον να σκεφτούμε την κοινωνία αλλιώς, χτισμένη πάνω σε μια ριζικά διαφορετική, σύγχρονη κομμουνιστική βάση. Ένα αναπτυσσόμενο σύγχρονο κομμουνιστικό ρεύμα, που επικοινωνεί με πρωτοπόρες τάσεις μέσα στην εργατική τάξη και τη νεολαία μπορεί να ακτινοβολεί την προοπτική μιας άλλης κοινωνίας απέναντι στο σάπισμα του σημερινού κόσμου, να τροφοδοτεί με ιδέες και λογική το συνολικότερο αντικαπιταλιστικό μέτωπο, να αντιμετωπίζει με επιτυχία τις ιδεολογικές προκλήσεις της κυρίαρχης ιδεολογίας που επιδιώκουν μια ιστορική ρεβάνς απέναντι στην κομμουνιστική απειλή, να αντιμετωπίσει με επιτυχία την αναπαραγωγή της ιδεολογικής ηγεμονίας του ρεφορμισμού (το «μικρότερο κακό», «οι κυβερνητικές λύσεις» κλπ) μέσα στην Αριστερά.

Τα περιορισμένα μέχρι στιγμής αποτελέσματα στην προσπάθεια κομμουνιστικού μετασχηματισμού του ΝΑΡ και της νΚΑ, καθώς και της συσπείρωσης των δυνάμεων της σύγχρονης κομμουνιστικής αναζήτησης δείχνουν ότι έχουμε ακόμα πολύ δρόμο να διανύσουμε για ν΄ αφήσουμε πίσω μας τα βαρίδια της προηγούμενης περιόδου. Η πάγια υποτίμηση της στρατηγικής ιδεολογικής δουλειάς, που βρίσκει την έκφρασή της στην σοβαρή υποτίμηση της αυτοτελούς δουλειάς του ΝΑΡ και της νΚΑ, η «συνδικαλιστικοποίηση» της παρέμβασης μας και η τάση να απορροφά το σύνολο της δουλειάς μας το «σχήμα» και το «κίνημα», η αδυναμία πειστικής σύνδεσης κάθε «ειδικού-θεματικού» ζητήματος με το συνολικό κομμουνιστικό, η υποβάθμιση του πιο σταθερού και

μακροπρόθεσμου σχεδιασμού απέναντι στο άμεσο και συγκυριακό «τρέξιμο», η εκκωφαντική έλλειψη σταθερής συστηματικής απεύθυνσης και άρα και δεσμών ειδικά με την εργατική τάξη, η πάγια υποβάθμιση του οργανωτικού ζητήματος (συγκρότηση των οργανώσεων, πλούσια εσωτερική ζωή κλπ) είναι βασικά προβλήματα μιας προηγούμενης φάσης που πρέπει να αφήσουμε οριστικά και αμετάκλητα πίσω μας.

Χωρίς μια τομή σε αυτή την κατάσταση δεν μπορούμε να προσεγγίσουμε τις πρωτοπόρες και μάχιμες τάσεις της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αναζήτησης, που υπάρχουν τόσο εντός όσο και εκτός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και να κάνουμε μαζί τους ένα αποφασιστικό βήμα στην κατεύθυνση του σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος.
Η συγκρότηση των πρωτοπόρων δυνάμεων πάνω σε μια πιο στέρεα βάση αφορά όλα τα «επίπεδα». Οι συζητήσεις για την Προγραμματική Διακήρυξη και των 30χρονων του ΝΑΡ αφορά έναν ευρύτερο κόσμο στην αριστερά. Η συσπείρωση των δυνάμεων της νέας κομμουνιστικής προοπτικής, η πάλη για την ανασυγκρότηση και συμβολή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην υπόθεση του αντικαπιταλιστικού πόλου, οι διεργασίες για την δημιουργία ταξικής κίνησης στο εργατικό κίνημα αλλά και ανώτερης συγκρότησης των δημοτικών και περιφερειακών κινήσεων «επικοινωνούν» με τις διαδικασίες και πρωτοβουλίες ανασυγκρότησης του εργατικού, λαϊκού και νεολαιίστικου κινήματος, διατρέχονται από την ίδια κόκκινη κλωστή.

Μάχη ενάντια σε κυβέρνηση και αστικό διπολισμό

▸ Με αριστερή ανατρεπτική γραμμή και όχι αντιδεξιές λογικές

Η ενίσχυση των προβλημάτων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η απόσταση ανάμεσα στα ρεύματα που την συγκροτούν, η τάση να μετατραπεί η στασιμότητα σε υποχώρηση και κρίση, η αποτύπωση των ορίων που κατέγραψε το αντικαπιταλιστικό ρεύμα στις πολιτικές και εκλογικές μάχες του προηγούμενου διαστήματος δείχνουν καθαρά ότι η κατάσταση δεν μπορεί να μείνει «ως έχει».
Η μαχητική και πρωταγωνιστική παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ή δυνάμεών της σε όλες τις ανοιχτές μάχες αυτού του διαστήματος, η σχετική αντοχή του δυναμικού της, η οριστική κρίση άλλων ρεφορμιστικών σχεδίων δείχνουν ότι κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις είναι δυνατό να μπει στον δρόμο της ανάπτυξης, του μετασχηματισμού και της συμβολής της στην ευρύτερη συσπείρωση αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Η πρώτη προϋπόθεση για αυτό είναι η ρητή αποσαφήνιση της πολιτικής της κατεύθυνσης και η δράση της πάνω στη βάση της πρόσφατης απόφασης του Πανελλαδικού Συντονιστικού της

Οργάνου. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το επόμενο διάστημα καλείται να δώσει την μάχη ενάντια στην κυβέρνηση και τον αστικό διπολισμό συνολικά, ενάντια σε αντιλήψεις και κυρίως πρακτικές που οδηγούν σε «αντιδεξιές συμμαχίες» και λογική «ενιαίου μετώπου» απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, που εν τούτοις ανήκει στο στρατόπεδο της αστικής τάξης. Καλείται να δώσει πιο αποφασιστικά και με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση την μάχη της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, στηριγμένη στη λογική της σημαντικής απεργία στις 24/9, στις αυξημένες δυνατότητες της περιόδου. Γιατί η λογική της «απεργίας (και) χωρίς την ΓΣΕΕ», η λογική των «συντονισμών από τα κάτω» σε κλαδικό και συνολικότερο επίπεδο μας φέρνει σε επαφή με τις πιο πρωτοπόρες και μάχιμες τάσεις του κινήματος και όχι οι χρεωκοπημένες λογικές που στο όνομα της «ενότητας των συνδικάτων» υποβαθμίζουν ή και αρνούνται την ανάγκη και τη δυνατότητα του ανεξάρτητου αγωνιστικού σχεδιασμού.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί (και της αντιστοιχεί) να γίνει ο άξονας για την ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς πάνω σε μια αναβαθμισμένη πολιτική βάση, που θα «χτίζει» πάνω στα συμπεράσματα της περιόδου ΣΥΡΙΖΑ. Να πάρει πρωτοβουλίες για να ανοίξει μια πλατιά συζήτηση για τους όρους της αντίστασης και της ανατροπής της επίθεσης σήμερα και συνολικά για το περιεχόμενο, τους δρόμους και τα χαρακτηριστικά της ανασυγκρότησης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Είμαστε αντίθετοι με το κλίμα παραίτησης, υποχώρησης, αγνωστικισμού (που καταλήγει στο «να ενωθούμε για να υπάρχουμε») αλλά και υποτίμησης των πολυποίκιλων οργανωμένων και μη δυνάμεων που υπάρχουν εκτός ΑΝΤΑΡΣΥΑ, παρά το γεγονός ότι έως τώρα δεν έχουν ανταποκριθεί στην ανάγκη ανασυγκρότησης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Στη συζήτηση αυτή δεν περισσεύει κανένας. Ο κόσμος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που παλεύει, αλλά και αυτός που δεν συμμετέχει πια ενεργά, δυνάμεις και αγωνιστές που στήριξαν τα περιφερειακά και δημοτικά σχήματα, κόσμος από το πρωτοπόρο δυναμικό των αγώνων και την βάση της αριστεράς που αναζητά σε αριστερή, ανατρεπτική κατεύθυνση, ανεξάρτητα από την στάση που τήρησε στις εκλογές του Ιουλίου, που δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να θεωρείται οριστική. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλείται άμεσα να ανασυγκροτήσει τον ίδιο της τον εαυτό. Να δώσει την μάχη να συσπειρώσει το δυναμικό της, σημερινό αλλά και κόσμο που πέρασε από τις γραμμές της και στέκεται σήμερα πιο μακριά, απογοητευμένος ή και με διαφωνίες. Να ενισχυθεί στο εσωτερικό της ο διάλογος, η δημοκρατία, η συντροφικότητα.

Το ΝΑΡ έχει στόχο να παρέμβει αποφασιστικά με πρωτοβουλίες τόσο «εντός» όσο και «εκτός» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σε αυτή την κατεύθυνση. Οι δυνατότητες είναι πολλές. Και οι δρόμοι για να αξιοποιούνται περιμένουν αυτούς που θα τολμήσουν να τους ανιχνεύσουν.

Πηγή: ***ΠΡΙΝ***